பதிவு எண் M. 4729

தமிழ் ஹரிஜன்

தமிழ்ப்பண்ணை வெளியீடு: ஆசிரியர்கள் பொ. திருகூட சுந்தரம், நாமக்கல் கவிஞர்

ஸ்ரீ பியாரேலால்ஜியால் நடத்தப்படும் காந்தியடிகளின் ஆங்கிலப் பத்திரிகையை அனுமதிபெற்ற் தமிழாக்கியது.

14] சென்னை—ஞாயிறு, ஜூலை 14, 1946. [விலை. அணா. 2

புதிய காரியக் கமிட்டி

புதிய காரியக் கமிட்டி வெற்றிகரமாக நடப்பது அது செய்யும் வேலையைப் பொறுத்திருப்பது போலவே பழைய கமிட்டி நடந்து கொள்ளும் விதத்தையும் பொறுத்திருக்கிறது. தந்தை வைத்துப் போகும் பிதிரார்ஜிதச் சொத்தை வேண்டாம் என்று கூறும் குமாரன் எப்படி எதையும் உபயோகமாகச் செய்ய முடியாமற் போவானோ அப்படியே பழைய கமிட்டியோடு சண்டை போட்டுக்கொள்ளும் புதுக் கமிட்டியும் எந்தவிதமான தேச கைங்கரியத்தையும் பயனுறச் செய்ய முடியாமற் போகும். பழைய கமிட்டி புதுக் கமிட்டிக்கு சகல விஷயங்களிலும் உதவி செய்யாமற் போகுமானலும் புதுக் கமிட்டியின் வேலைகள் சரியாக நடைபெறமாட்டா. பழைய கமிட்டியி லிருந்தவர்களை மௌலான சாகேப் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டது அவர்களுக்கு பெரிய கௌரவம் தருவதற்காகவன்று, அவர்கள் தத்தம் பொதுக்காரியங்களில் செய்த சேவைகளின் காரணமாகத்தான். புதியவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பியோ அல்லது அது போன்ற வேறு ஏதேனும் சரியான காரணத்தினலோ பிறருக்கு இடம் தரும் ஊழியர்கள் அப்படி இடம் தந்தவுடனேயே ஊழியர்களா யில்லாமல் ஆய்விட மாட்டார்கள். ஆதலால் பழைய கமிட்டியார் தங்கள் முழு உதவியையும் புதுக் கமிட்டியார்க்கு அளிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

காரியக் கமிட்டியில் காணப்படும் மிக முக்கியமான மாறுதல் இடைவிடாமல் பத்து வருஷ காலம் பொதுக் காரியதரிசியாக யிருந்தவர் விலகிவிட்டதேயாகும். இப்பொழுது அவருடைய ஸ்தானத்தை வகிப்பவர்களுக்கும் பிற புது மெம்பர்களுக்கும் அவருடைய உதவி தேவையாயிருக்கும். அவர் அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளை எல்லாம் செய்வார் என்பதை அறிவேன். பொதுக் காரியதரிசி பதவியை முதல் முதலாகப் பெண் வகிப்பது காங்கிரஸ் சரித்திரத்தில் இதுதான் முதல் தடவையாகும். இப்படிப் பெண் வகிப்பது நல்லதே. திருமதி. மிருதுலா சாராபாய் குஜராத் வித்யா பீடத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் ஆச்சாரிய கிருபாலனியின் மாணவர்களில் ஒருவராக இருந்தவர். அதனல் அவர் செய்ய வேண்டிய கஷ்டமான பணி விஷயத்தில் அவருக்கு அவருடைய ஆச்சாரியரிட மிருந்து பரிபூரணமான உதவி கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

காரியக் கமிட்டியில் மாறுதல்கள் செய்திருப்பது நல்லதுதானே என்று சந்தேகம் கொள்பவருக்கு நான் கூறுவது யாதெனில், பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவே பழய கமிட்டியையும் புதுக் கமிட்டியையும் உறுதியாக இணைக்கக் கூடியவர் என்பதே. அப்படி இணைக்கும் வேலையில் அவர்க்கு பழைய கமிட்டியிலிருந்த திறமை வாய்ந்த மெம்பர்களில் சிலருடைய உதவியும் கிடைக்கும். ஆதலால் புதுக் கமிட்டியார் பழைய கமிட்டியார் செய்த வேலைகளை அழித்து விடுவார்கள் என்று கொஞ்சங்கூட அஞ்சவேண்டியதில்லை. உடம்புக்குப் புதுரத்தம் எப்படி அவசியமோ அப்படியே சமூக அமைப்பிற்கும் புதிய அங்கத்தினர்கள் அவசியமாகும்

புனா, — 10-7-46 — மோ. க. காந்தி

ஹரிஜனங்கள்

காந்தியடிகள் பம்பாயில் கூடிய அகில இந்தியக்காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்த காலத்திலுங்கூட, அவருடைய மனமானது அவர் எந்த ஹரிஜனச் சேரியிலிருந்து அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்துக்கு வந்தாரோ அந்தச் சேரியில் அதற்கு முக்கியமென்று பார்த்த விஷயங்களிலேயே ஆழ்ந்துபோயிருந்தது. மழை நேரமாயிருந்தபடியால் 1941 வருஷத்தில் காங்கிரஸ் மந்திரி சபையார் கட்டிய தொழிலாளர் க்ஷேமாபிவிருத்தி மண்டபத்திலேயே பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நடந்தது. 6-ந் தேதி நடந்த பிரார்த்தனையின் இறுதியில் அவர் வந்திருக்கும் ஹரிஜனங்கள் எத்தனை பேர் என்று கேட்டார். ஒருவர்கூடக் கை தூக்கவில்லை. அது அவர்க்குப் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவர் தோட்டி ஆய்விட்டபடியால் ஹரிஜனச் சேரியில் வசிப்பதற்காக வந்திருந்தார். அப்படியிருந்தும் தோட்டி ஒருவர்கூடக் கூட்டத்துக்கு வரவில்லை. தோட்டிதான் வரவேண்டாம், வேறு எந்த ஹரிஜனராவது வந்தாரா, அதுவுமில்லை.
அதைக் குறித்து காந்தியடிகள் கூட்டததில் கூறியதாவது :—

“நான் வராதவர்களைக் குறை கூற மாட்டேன். உங்களைத்தான் குறை கூறுவேன். அவர்கள் வராததற்குக் காரணம், ஜாதி ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக அவர்களை மதத்தின் பெயரால் தாழ்த்தி வைத்திருப்பதேயாகும். இந்த மண்டபம் ஹரிஜனங்களுக்காகவே கட்டப்பட்டதாகும். ஹரிஜனங்களல்லாதவர்கள் அவர்களுடைய அனுமதியின் பேரில்தான் இங்கு வரலாம். இங்கே வருகிறவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஹரிஜனர் ஒருவரையேனும் கூட்டி வரவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் ஹரிஜனங்களுடன் நட்புச் செய்தால் கண்ணை இமைத்து மூடு முன்னரே தீண்டாமை மறைந்து போய்விடும். ஆனல், நீங்கள் இன்னும் அவ்விதம் செய்துகொள்ளாததைக் காண எனக்கு மிக்க வருத்தமா யிருக்கிறது.

புனா, — 9-6-46 — பியாரேலால்.

கதர் பந்தர்கள்

ஜூன் மாதம் 3-ம் தேதி வெளியான "காதி பத்திரிகா" என்ற பத்திரிகையில் கதர் பந்தர்களைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதப்பட்டிருந்தது. அது முக்கியமானதாக இருப்பதால் அதைக் கீழே தருகின்றேன் :—

"எங்களுடைய 'பந்தர்களை' நடத்தும் முறையில் அவசரமாகச் சில மாறுதல்கள் செய்ய எண்ணியிருக்கிறோம். நூல் கொடுத்துத்தான் கதர் வாங்கவேண்டும் என்று ஏற்படுத்தியிருந்தபோதிலும் பம்பாய் நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் இன்னும் நூல் நூற்க ஆரம்பிக்கவில்லை. இப்பொழுது அநேகமாக நூலை விலைக்கு வாங்கியே கதருக்காகக் கொடுத்து வருகிறார்கள். ஜூலை மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து இரண்டு ரூபாய்க் கதர் வாங்குவதற்கு ஒரு சிட்டம் நூல் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுத்தியிருப்பதால் கதர் விற்பனை இன்னும் அதிகமாகக் குறைந்துபோகும். இப்பொழுது கதர் அதிகமாக விற்பதற்குரிய முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று மில் துணிப் பங்கீடுதான். அந்தக் கஷ்டத்தினால்தான் மில்துணி அணிபவர்கள் கூடக் கதரை வாங்க வருகிறார்கள். கதர் வாங்க வருகிறவர்களிடம் அவர்கள் தரும் நூல் அவர்களால் நூற்கப்பட்டதா அல்லது அவர்கள் குடும்பத்தாரால் நூற்கப்பட்டதா என்ற விபரத்தைக் கேட்டு அவர்களிடமிருந்து எழுதி வாங்கிக் கொள்கிறோம். அவர்களில் அநேகர் உண்மையை உரைக்கவேண்டும் என்ற பொறுப்பை உணராதிருப்பதைக் காண வருத்தமாயிருக்கிறது. இந்த விதமாகப் பொறுப்புணராதிருக்கும் மனோநிலைமை கதர் வளர்ச்சிக்கு நல்லதன்று. கதர் உற்பத்தியின் நோக்கம் எல்லாம் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு கிராமமும் துணி விஷயத்தில் அயலூரை எதிர் பாராமல் வாழவேண்டும் என்பதே யாகும். ஆதலால் எங்களுடைய பந்தர்களுக்கு மற்ற மாகாணங்களிலிருந்து கதர் வருவது இனிமேல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்துபோகும். "கதர் விற்பனை" என்ற சொற்றொடர் கூட கதர் லட்சியத்துக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டதே யாகும். இந்த நிலைமையில் நாம் பந்தர்களை நடத்தும் முறையில் காலத்துக்குத் தக்கவாறு மாறுதல் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும். ஜூலை முதல் தேதியிலிருந்து நாங்கள் மாதுங்காவிலும் தாதரிலும் உள்ள இரண்டு கிளைகளையும் மூடிவிடப் போகிறோம். சென்ற மூன்று மாதங்களாக நாங்கள் மாதுங்காவில் கதர் சம்பந்தமான சகல முறைகளையும் கற்றுக்கொடுத்து வந்தோம். தாதர் கிளையில் இந்தமாதிரியான பயிற்சி தரப்பட்டதோடு கொஞ்சம் கதர் விற்பனையும் நடந்து கொண்டு வந்தது. ஆனால் இந்த வேலைகள் எல்லாம் இப்பொழுது நின்றுபோகும். கிர்காமிலுள்ள கதர் அச்சுக்கடையில் அகில பாரத சர்க்கா சங்கமும் ஒரு பயிற்சி முகாம் நடத்திக்கொண்டிருந்தது. இந்தக் கடை இப்பொழுது கதர் அச்சுக்கடையின் தர்மகர்த்தர்களிடம் வந்துவிடும்; அவர்களே இனிமேல் கதர் விற்பனைக்கும் கதர்ப் பயிற்சிக்கும் ஏற்பாடு செய்வார்கள்.

வேலைகளைக் குறைக்கும்பொழுது பதினைந்து ஊழியர்களை வேலையை விட்டு நீக்க வேண்டியதாக ஏற்படுகிறது.

புதுத்திட்டம் அமுலுக்கு வந்தது முதல் காந்தியடிகள் பந்தர் நடத்தும்முறை மாற்றப்பட வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டிருக்கிறார். அதற்காக நாங்கள் சில இடங்களில் கற்றுக் கொடுப்பதற்கும் நெசவு செய்வதற்கும் வேண்டிய வசதிகளை ஏற்படுத்தினோம். ஆனால் அத்தகைய மாற்றங்கள் உண்மையான மாற்றங்கள் ஆகா. நம்முடைய மனத்தில் மாற்றம் ஏற்படுவதுதான் வேண்டப்படுவதாகும் என்று உணர்ந்தோம். ஆதலால் ஊழியர்களைப் பரீட்சிப்பது போன்ற சீர்திருத்தங்கள் நடைபெறலாயின.

ஆயினும் மேலே கூறிய சகல மாறுதல்களும் எங்களுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றி வைக்கக்கூடியனவாக இல்லை. கதர் வாங்குகிறவர்கள் இது ஒரு புது நாகரிகம் என்று கதரை எண்ணிவந்த காலத்தில் கதர்க்கடைகள் எல்லாம் வெறும் வியாபார ஸ்தாபனங்களாகவே இருந்தன. இன்று பந்தரை நடத்துபவர்கள் கதர் அணிபவருடைய மனத்தில் ஒரு மாறுதலை உண்டாக்கவே விரும்புகிறார்கள். இதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு வேண்டிய மாறுதல்களைச் செய்து வந்தால் அப்பொழுது பம்பாயிலுள்ள கதர் அணிபவர்களுடைய மனமும் மாறிவிடும். அப்பொழுதுதான் கதர் பந்தர்கள் உண்மையான பந்தர்களாக இருக்கமுடியும். பம்பாய் நகரத்திலுள்ள கதர் அணிபவர்கள் எங்களுடைய முயற்சியில் ஒத்துழைப்பார்கள் என்று எதிர் பார்க்கின்றோம்."

இந்தக் கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ள நோக்கம் வெற்றிகரமாக நிறைவேறுவது என்பது ஊழியர்களுடைய நம்பிக்கையையும் அறிவையும் சாமர்த்தியத்தையுமே பொறுத்திருக்கிறது என்பதை வாசகர்கள் கவனிக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

பம்பாய், —6-7-46— மோ. க. காந்தி.

[ஹரிஜன பந்துவிலிருந்து]

ஹிந்தி உருது வேறுபாடு

நான் திரு. ராம் நரேஷ் திரிபதியை நன்கு அறிவேன். நான் முஸோரியிலிருந்தபொழுது அவர் ஒருநாள் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார். நான் ஹிந்துஸ்தானியை ஆதரித்து பிரசாரம் செய்வதற்காக என்னை அவர் கடிந்துகொள்வார் என்பது எனக்குத் தெரியும். அதற்காகத்தான் அவர் வருகிறார் என்று எண்ணினேன். ஆனால் நான் எதிர் பார்த்ததற்கு மாறாக அவர் என்னுடைய முயற்சிகளை ஆதரிக்கவே செய்தார்.

"ஹிந்தியையும் உருதுவையும் சரியான அளவில் சேர்த்து ஹிந்துஸ்தானி பாஷை உருவாகும் என்று நீங்கள் மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர் பார்க்கிறீர்கள். அப்படியானால் அந்த முயற்சியில் உங்களுக்கு அதிகமாக உதவி செய்யக் கூடியது உருது மொழிதான். ஆனால் இந்தக் காலத்தில் வழங்கும் ஹிந்தியில் சமஸ்கிருத பதங்களையும் உருதுவில் அராபிக் பெர்ஷிய பதங்களையும் சேர்த்து இயற்கைக்கு ஒவ்வாத முறையில் எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

அதேபோல் அசல் உருது மொழியை வெட்டித் திருத்த ஆரம்பிப்பதும் தவறாகும். இந்த விஷயத்தை மட்டும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டால் ஹிந்துஸ்தானி ஒரு உயிருள்ள பாஷையாக ஆகிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை" என்று அவர் கூறினார்.

அப்படியானால் நீங்கள் கூறுவது தெளிவாக விளங்குவதற்காகச் சில உதாரணங்கள் கூறுங்கள் என்று நான் அவரிடம் கேட்டேன்.

அவர் ஒன்றும் சொல்லாதிருந்தார். நினைத்தமாத்திரத்தில் உதாரணம் கூறுவது கஷ்டமாயிருக்கிறது போலும் என்று நான் எண்ணினேன். அதனால் உதாரணங்களைப் பிறகு எழுதி அனுப்புமாறு வேண்டிக் கொண்டேன்.

அவர் எழுதியது :—

"நான் தங்களைப் பார்த்த பொழுது உருதுதான் ஹிந்தியை விட நன்றாகப் பண்பட்ட மொழி என்று கூறினேன். அற்குக் காரணம் உருது மொழிப் புல

வர்கள் அந்த மொழியைத் திருத்திப் பண்படுத்துவதற்காகச் சென்ற பல நூற்றாண்டுகளாக இடைவிடாமல் உழைத்ததே யாகும். அவர்கள் முயற்சியின் பயனை நாம் உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டும். இன்று நாம் ஹிந்தி பாஷைக்குச் செய்யக் கூடிய பெரிய உதவி யாதெனில் சிறந்த உருது நூல்களை நாகரிக லிபியில் அச்சிட்டு வெளியிடுவதே யாகும். அந்த மாதிரிச் செய்து வந்தால் ஹிந்துஸ்தானிபாஷை நல்லவிதமாக உருவாகி விடும் என்று நம்புகிறேன்."

இந்தக் கடிதத்தை எல்லோரும் கவனிக்க வேண்டியதாகும். நான் இரண்டு பாஷைகளையும் நேசித்த போதிலும் எனக்கு இரண்டிலும் பாண்டித்தியம் கிடையாது. எனக்கு ஹிந்தி பாஷை சாதாரணமான அளவில்தான் தெரியும். அதைப் புஸ்தகங்கள் மூலம் கற்பதற்கு வேண்டிய நேரம் எனக்குக் கிடையாதிருந்ததே காரணம். மதராஸில் ஹிந்தியைப் பரப்புவதற்காகப் பல வருஷங்கட்கு முன் என்னுடைய மகன் தேவதாஸை அனுப்பி வைத்தேன். அப்படி என்னுடைய ஆசீர்வாதத்தோடு சென்ற அவனுக்கு ஹிந்தி என்னை விடப் பன்மடங்கு அதிகமாகத் தெரியும். இப்படி என்னை விட அதிகமாகத் தெரிந்தவர்கள் அநேகர் பெயரைக் கூற முடியும். எனக்கு ஹிந்தியை விடக் கூட உருது குறைவாகவே தெரியும். எனக்கு ஹிந்தி லிபி சிறு வயதிலிருந்தே தெரியும். உருதுவைச் சிரமப்பட்டுத்தான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. அதனால் தான் எனக்கு உருது நூல்களைப் படிப்பது கஷ்டமாயிருக்கிறது. இந்த லிபியைச் சுலபமாக எழுதவும் முடியவில்லை. இந்த விதமாக எனக்கு உருது குறைவாகவே தெரிந்த போதிலும் எனக்கு உருது ஹிந்தியாகிய இரண்டினிடத்திலும் கொஞ்சம் கூட வேற்றுமை எண்ணம் கிடையாது. ஆதலால் கடவுள் சித்தமிருக்குமானால், இரண்டு பாஷைகளையும் சேர்க்கும் என்னுடைய முயற்சியை புலவர்கள் வெற்றியடையும்படி செய்வார்கள் என்றே நம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தக் காரணத்துக்காகவே திரு. திரிபதியின் கடிதத்தை இங்கு வெளியிட்டுள்ளேன். அவரும் பிறரும் என்னுடைய முயற்சிக்கு உதவி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

உருதுவுக்காகப் பாடுபடும் அளவு ஹிந்திக்காகப் பாடுபடவில்லை என்று ஹிந்தி பக்தர்கள் சிலர் என்னிடம் கூறுகிறார்கள். இரண்டு பாஷைகளும் போட்டி போடுவது அசங்கியம் என்பதையும், இரண்டும் அடிப்படையில் ஒன்றே என்பதையும், கோடிக் கணக்கான மக்கள் ஹிந்துஸ்தானியைப் பேசி வருவதால் பண்டிதர்கள் அவர்கள் பொருட்டு ஹிந்துஸ்தானியை அபிவிருத்தி செய்வதில் அக்கறை கொள்வதே கடன் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டோமானால் நம்முடைய முயற்சி மட மட வென்று முன்னேறி விடும் என்பதில் சந்தேகமே கிடையாது.

புனா, — 3-7-46 — **மோ. க. காந்தி.**

[ஹரிஜன பந்துவிலிருந்து]

பயங்கரமான காட்சி

தாம் எழுதுவதைப் பற்றிய விபரங்களெல்லாம் அறிந்த நிருபர் ஒருவர், காந்தியடிகளுக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில், பஞ்சம் வரப்போவதாகச் சர்க்கார் அறிக்கை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே அரிசி வங்காளத்திலுள்ள துறைமுகங்களிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வந்ததாகக் கூறுகிறார். ஜனவரி மாதத்தில் கல்கத்தாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதாக வந்த செய்தி பெரிய பரபரப்பை உண்டாக்கியது. அதன் பயனாக மத்திய அரசாங்கமும் மாகாண அரசாங்கமும் இனிமேல் அரிசியை வங்காளத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்வதில்லை என்று அறிக்கைகள் வெளியிட்டன. ஆனாலும் சிட்டகாங்கிலிருந்து ஏற்றுமதி ஆகிக்கொண்டிருந்தது நிற்கவில்லை. இந்த விஷயத்தை வங்காள வியாபார சம்மேளனத்தார் கல்கத்தாவில் சிரத்தானந்த பார்க்கில் மே 26-ந் தேதி நடந்த பொதுக்கூட்டத்தில் ஜனங்களுக்குச் சொன்னார்கள். அதற்கு வங்காள சர்க்கார் சிட்டகாங்கிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்தது திப்ரா சமஸ்தான ஏஜன்ஸியே என்று அறிக்கை வெளியிட்டார்கள்.

அரசாங்கம் திறமையற்றதாகவும் கருணையற்றதாகவும் இருப்பதற்கு மற்றுமொரு உதாரணம் நிருபர் கூறுகிறார். அந்த உதாரணம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். அதாவது சென்ற வருஷத்தில் 30 லக்ஷம் மணங்கு கோதுமை அரசாங்கத்தாருடைய கிடங்குகளில் உளுத்துப் போய்விட்டதே யாகும். தானியங்களை வினியோகிக்கும் வேலையையும் பத்திரப்படுத்தும் வேலையையும் வியாபாரிகளிடம் ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்றும் அவர்கள் ஜனங்களுடைய கமிட்டிகளால் மேற்பார்க்கப் படவேண்டும் என்றும் பேருக்குமட்டும் கமிஷன் வாங்கிக்கொண்டு இந்தப் பணியைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் நிருபர் யோசனை கூறுகிறார். இதற்குமுன் வியாபாரிகளும் அரிசி விற்பனை செய்வோரும் மணங்குக்கு இரண்டணா முதல் நாலணாவரை இலாபம் வைத்து விற்பது வழக்கமாக இருந்தது. இப்பொழுது சர்க்கார் சாதாரணமான அரிசிக்கு மணங்குக்கு நாலு ரூபாயும் நல்ல தினுசு அரிசிக்கு மணங்குக்குப் பத்து ரூபாயும் லாபம் பெற்று வருகிறார்கள். இது போதாதென்று சர்க்கார் நெல்விளையும் வயல்களை சணல் பயிராக்குவதற்கும் தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்துவதற்கும் விலைக்கு வாங்கி வருகிறார்கள். யுத்தத்தின் கடைசிக் காலத்தில் சர்க்கார் இராணுவ முகாமுக்காகவும் ஆகாய விமானத் தளங்களுக்காகவும் தொழிற்சாலைகளுக்காகவும் நெல்பயிராகும் வயல்களை ஏராளமாக உபயோகித்து வந்தார்கள். அந்த வயல்களை எல்லாம் இப்பொழுது உடனே பயிரிடுவதற்காக உபயோகிக்கும்படி செய்யவேண்டும். 1942வது வருஷத்தில் பயிர் செய்யப்பட்டு வந்த 9 லக்ஷம் ஏக்கர் பூமி 1945ம் வருஷத்தில் பயிர் செய்யப்படாமல் தரிசாகக் கிடந்தது. இது தவிர பயிர் செய்தால் அதிகமான தானியத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாக உள்ள 40 லக்ஷம் ஏக்கர் பூமி இன்னும் பயிர் செய்யப் படாமல் பயனற்றுக் கிடக்கின்றது.

இதற்கிடையில் யமனானவன் கிராமங்களிலெல்லாம் நடமாடப் புறப்பட்டு விட்டான். கல்கத்தா நகரத்தின் தெருக்களில்கூட ஜனங்கள் பட்டினியால் மரணமடைந்து வருகிறார்கள். அரிசி டக்காவில் மணங்குக்கு 50 ரூபாயாகவும மைமன்சிங்கில் 43 ரூபாயாகவும் விற்கிறது. மற்ற ஜில்லாக்களிலோ 30 முதல் 40 ஆகவே விற்று வருகிறது. சாதாரணமான காலத்தில் 4 ரூபாயாக இருந்த அரிசி இப்போது அதிகப்படியாக விளையும் ஜில்லாக்களிலும்கூட 20 ரூபாயாக விற்கப்படுகிறது. திறமைக் குறைவிற்கும் ஜனங்கள் படும் கஷ்டத்தை உணராத கருணையற்ற அலக்ஷியத்திற்கும் வேறு உதாரணம் கூற முடியாது. இந்த நிலைமை எங்கு பார்த்தாலும் கோபாவேசத்தைக் கிளப்பிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சம்மந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் இங்குக் கூறப்பட்ட விஷயங்களைக் குறித்து உடனே தக்க ஏற்பாடுகளை செய்து ஜனங்களுடைய கோபத்தைத் தணிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

புனாவுக்குப் போகும் ரயிலில் —29-6-46— **பியாரேலால்**

தமிழ் ஹரிஜன்

ஜூலை 14 ஞாயிறு 1946

உண்மையான அபாயம்

காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியார் பிரிட்டிஷ் தூது கோஷ்டியாரின் திட்டத்தைப்பற்றித் தாங்கள் தயாரித்திருந்த தீர்மானத்தை பம்பாயில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியாருடைய அங்கீகாரத்துக்காகச் சமர்ப்பித்த பொழுது அங்கத்தினர்கள் சிலர் அதை வெகு மும்மரமாக எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் தூது கோஷ்டியாருடைய திட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்வதால் அபாயங்கள் உண்டாகும் என்று கூறியதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. சத்தியாக்ரகத்தில் பயிற்சி பெற்று உறுதியாக நிற்பவர்கள் யாரும் எதிரியிட மிருந்து ஏற்படக் கூடிய அபாயங்கள் எவ்வளவு பெரியதாக இருந்தாலும் சிறிதும் அஞ்சமாட்டார்கள். எந்தச் சேனையும் தன்னகத்தில் உண்டாகும் அபாயங்களைக் கண்டுதான் அஞ்ச வேண்டும். அதேபோல்தான் சத்யாக்ரகியும் தம்முடைய அகத்தே உண்டாகும் அபாயங்களைக் கண்டுதான் அஞ்ச வேண்டும்.

எதிர்ப்பவர்கள், எவ்வளவு வாக்குவன்மையுடையவர்களாயிருந்தாலும், விஷயத்தை நன்றாக அறியாதவர்களாயும் நிதானபுத்தியில்லாதவர்களாயும், எந்தக் காரியத்தை எதிர்க்கிறார்களோ அதைவிட உயர்ந்த அதிகக் கவர்ச்சியுடைய காரியத்தைச் செய்யப் போவதாக உறுதி கூறாதவர்களாயுமிருந்தால் அவர்களுடைய எதிர்ப்பு எண்ணிய பலனைத் தராமலேதான் போகும். இதற்கு என்ன சொல்லுகிறார்கள் பம்பாய்க் கூட்டத்தில் எதிர்த்தவர்கள் ?

நமக்கு அகத்திலேயே எவ்வித அபாயம் உண்டாகும் என்பதை மட்டுமே இப்பொழுது சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அந்த அபாயங்களில் தலைமை ஸ்தானம் வகிப்பது உடலும் உள்ளமும் சோம்பலாயிருப்பதேயாகும். இந்தச் சோம்பல் உண்டாவதற்குக் காரணம் காங்கிரஸ்காரர்கள் சிறைவாசம் சென்றுவிட்டதால் சுதந்திரம் அடைவதற்கு வேறு எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை என்றும் தேர்தலிலும் உத்தியோக நியமனத்திலும் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் நன்றியறிவுடன் முதன் முதலாக கவனிக்கப்படவேண்டியவர்கள் தாங்களே என்றும் எண்ணி ஆத்ம திருப்தியடைந்துகொள்வதே யாகும். அந்தக் காரணத்தால் "பரிசுப் பதவிகள்" என்று கூறப்படும் பதவிகளைப் பெறுவதற்காக அசங்கியமானதும் அனாகரிகமானதுமான முறையில் காங்கிரஸ்காரர்களுக்குள் போட்டி நடந்து வருகிறது. இதில் இரண்டு விதமான தவறுகள் உள. காங்கிரஸ் அகராதியில் "பரிசு" என்பது காணப்படவே கூடாது. சிறைவாசத்துக்குரிய பரிசு சிறைவாசமேதான். அதுதான் சத்தியாக்ரகியின் பிரதம பரீட்சை யாகும்.

குற்றமற்ற ஆட்டுக்குட்டிக்கு கசாப்புக்கடை புண்ணிய க்ஷேத்திரமாக இருப்பது போல காங்கிரஸ் ஊழியர் போய்ச் சேரவேண்டிய புண்ணிய க்ஷேத்திரம் தூக்குமேடையே யாகும்.

விஷயம் இப்படியிருக்க, சிறைக்குப் போவதைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் பதவிகளை அடைவதற்குரிய யோக்கியதையாக உபயோகித்து வருகிறார்கள். இந்தமாதிரிச் செய்வதால், சத்தியாக்ரகியின் சிறைவாசமும் திருடர்களுடைய சிறைவாசம் போல் கேவலமானதாகவே ஆகிவிடும் போல் தோன்றுகிறது. சர்க்கார் கண்ணுக்குப் படாமல் புரட்சிவேலை செய்யும் என்னுடைய நண்பர்கள் சிறைவாசத்தை ரோஜாப்பூச் சயனமாக எண்ணி வேண்டாமென்று வெறுத்து வருவதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை. இதிலிருந்தே காங்கிரஸ் எந்த நிலைமையை அடைந்துகொண்டு வருகிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் மந்திரி தூது கோஷ்டியாருடைய திட்டத்தைப்பற்றிய தீர்மானத்தை எதிர்த்த நண்பர்கள் தங்களுடைய லட்சியம்தான் யாது என்பதை அறியாதவர்களாகவே தோன்றுகிறார்கள். பிரஞ்சுப் புரட்சியும் சோவியத் புரட்சியும் இங்கிலீஷ் புரட்சியும் இரத்தம் சிந்தியது போல் நாமும் இரத்தம் சிந்தித்தான் சுதந்திரம் பெறவேண்டுமோ? அப்படியானால் இனிமேல்தான் அவர்கள் பகிரங்கமாகக் காரியங்கள் செய்யவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் காங்கிரஸ் சபையை அத்தகைய ரத்தப் புரட்சி ஸ்தாபனமாக ஆக்க விரும்பினால் அவர்கள் செல்ல விரும்பும் வழி அதிக அபாயகரமானதாகும். மறைவாகக் காரியங்கள் செய்வது என்னும் கொள்கையை சர்வ ஜனங்களும் ஏற்றுக்கொள்வதாயும் காங்கிரசுக்கு விரோதமாகச் செய்வதாயுமிருந்தால் என்னுடைய யோசனையை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் அந்தவிதமாகச் செய்யும் காரியங்களை மனத்தால் நினைப்பது என்பதுகூட எனக்கு அருவருப்பாக இருக்கின்றது. ஆயினும் நானும் அனாவசியமாகத்தான் அப்படி எண்ணுவதாக இருக்குமானால் நல்லதுதான். அதனால் காங்கிரஸோ முஸ்லிம் லீகோ ஆளும் பொதுஜன ஆதரவுள்ள ஆட்சி இப்பொழுது நடப்பதால், அவர்கள் அந்த ஆட்சி முறையைத் திருத்த முயல வேண்டுமேயன்றி அடியோடு கண்டிக்கக் கூடாது என்று காங்கிரஸ்காரர்களிடம் கூறுவதே கடமையாகும். பொது ஜன ஆட்சி எந்த நிலைமையில் நடந்த போதிலும், அதில் பரிபூரணமான அஹிம்சா பூர்வமான ஒத்துழையாமைக்கு இடங் கிடையாது.

தெற்கேயுள்ள மதுரையிலும் சமீபத்திலுள்ள ஆமதாபாத்திலும் நடக்கும் பைத்தியக்காரக் கூத்துக்கு பொறுப்பாளி யார்? எடுத்ததற்கெல்லாம் பிரிட்டிஷ் சூழ்ச்சி என்று கூறுவது தவறாகும். இந்த அர்த்தமற்ற பேச்சு பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தை நிலைபெறச் செய்யாவிட்டாலும் வேறு எந்த அன்னிய ஆதிக்கத்தையேனும் நிலைபெறச் செய்யும். எது எப்படியானாலும் பிரிட்டிஷார் போய்விடவே போகிறார்கள். அவர்கள் குழப்பமில்லாமல் அமைதியான முறையில் போகவே விரும்புகிறார்கள். அல்லது இந்தியா அஹிம்சா நெறியைத் துறந்துவிடுமானால் எப்படியும் ஒழிந்து போகட்டும் என்று அவர்கள் விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். அப்படி அவர்கள் போய்விட்டால் ஆயுதபாணிகளாகவுள்ள பிறநாட்டார் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நம்முடைய விஷயத்தில் தலையிட வந்து விடுவார்கள் என்பது நிச்சயம். இது எனக்கு அவர்களுடைய திட்டத்திலிருந்தே தெளிவாகத் தெரிகின்றது. தீர்மானத்தை எதிர்த்தவர்கள் தாங்கள் விரும்பும் சுதந்திரம்தான் எத்தகையது என்பதைச் சொல்லட்டுமே. காங்கிரஸ் காரர்களுக்கும் தாங்கள் விரும்பும் சுதந்திரம் எத்தகையது என்பதைச் சொல்ல முடியாது. அவர்கள் கிளிப்பிள்ளைப் பாடமாகவே ஒப்பித்து வருகிறார்கள். அல்லது காங்கிரஸ் ஆட்சி என்றுதான் அவர்கள் சுதந்தரத்துக்குப் பொருள் கொள்ளுகிறார்களோ என்னவோ? அப்படி அவர்கள் எண்ணுவதும் தவறாகாது. அப்படி அர்த்தம் செய்வதற்கு அதிகமாக யோசிக்க வேண்டியதை எல்லாம் அவர்கள் காரியக் கமிட்டியாரிடம் விட்டு விடுகிறார்கள். அது ஜன

நாயக முறைக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டதாகும். ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் எந்த விஷயத்தையும் தாமாக யோசிப்பதே உண்மையான ஜனநாயகமாகும். இந்தக் காரியத்தை ஒவ்வொருவரும் தாமாகச் செய்ய ஆரம்பித்தாலொழிய இந்த உண்மையான புரட்சி நடைபெறப் போவதில்லை.

அரசியல் நிர்ணய சபை புகைந்து போகுமானால் எப்போதும் சூழ்ச்சி செய்வதாக எண்ணப்படும் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரை அதற்குக் காரணமாகச் சொல்ல முடியாது. அதற்குக் காரணமாக நம்முடைய முட்டாள் தனத்தைத்தான் கூறவேண்டும். நம்முடைய அக்கிரமத்தைக் கூடக் காரணமாகக் கூறி விடலாம். நாம் முட்டாள்களாயிருந்தாலும் சரி, அக்கிரமிகளாயிருந்தாலும் சரி, அல்லது முட்டாள்களாகவும் அக்கிரமிகளாகவுமிருந்தாலும் சரி, நாம் நம்மாலேயே உண்டாகும் அபாயங்களைக் கண்டு அஞ்சவேண்டுமேயன்றி பிறரால் உண்டாகும் அபாயங்களைக் கண்டு அஞ்சவேண்டியதில்லை என்பதில் எனக்கு எவ்விதச் சந்தேகமுமில்லை. அகத்தே உண்டாகும் அபாயம் ஆன்மாவை அரித்து விடும். ஆனால் புறத்தே உண்டாகும் அபாயம் ஆன்மாவை அழகு செய்யும்,

பம்பாய் — 9-7-46 — மோ. க. காந்தி.

நிலக்கடலையின் உபயோகம்

டாக்டர் எ. டி. டப்ளியூ சிமன்ஸ் என்பவர் நிலக்கடலையைப்பற்றி எழுதியுள்ள நீண்ட கட்டுரையின் சுருக்கம் இது :—

இந்திய மகாஜனங்களுடைய பலவீனத்துக்குப் பிரதானமான காரணம் அவர்களுடைய உணவில் போதுமான ஊன்சத்தும், ஜீவசத்துக்களும், உப்புக்களும் குறைவாயிருப்பதேயாகும். பட்டினியால் சாக நேரிடுபவரைச் சாகாமல் தடுக்கக் கூடியது ஊன் சத்தேயன்றி மாச்சத்தன்று என்பது வங்காளத்தில் நேர்ந்த பஞ்சத்தில் தெளிவாயிற்று. ஆதலால் அதிகமான தான்யங்களை உண்ணுவதைவிட அதிகமான ஊன்சத்தை உண்ணுவதே தேசமக்களுக்கு அதிகமான போஷணை தரக்கூடியது. நிலக்கடலையில் 50 சதமானம் ஊன்சத்து காணப்படுகின்றது. வேறு எந்தத் தாவர உணவிலும் இவ்வளவு அதிகமான ஊன் சத்துக் கிடையாது. ஒரு ஏக்கர் பூமியில் கோதுமை, அரிசி, கேழ்வரகு போன்ற தான்யங்களைப் பயிர் செய்து பெறும் ஊன்சத்தைவிட அதிகமாக நிலக்கடலையைப் பயிர் செய்து பெறலாம். அப்படியிருந்தும் நாம் அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாதிருக்கிறோம். இப்பொழுது விளையும் நிலக்கடலையில் 45 சதமானம் எண்ணெய் உண்டாக்கவே உபயோகிக்கப்படுகின்றது. பாக்கி 55 சதமானமும் என்ன ஆகின்றது? கடலையைச் சாப்பிடலாம் என்றால் கடலையிலுள்ள எண்ணெய்யை மட்டும் நீக்கிவிட்டு புண்ணாக்கைச் சாப்பிட்டால் என்ன? 'புண்ணாக்கா, அது கால்நடைகளுக்குத் தீனியாகவும் வயல்களுக்கு உரமாகவும் உபயோகமாகின்றதே' என்று பொருளாதார சாஸ்திரி பதில் கூறுகிறார். நம்முடைய வயல்களுக்கு, உண்ண முடியாத சாணம், மலம் முதலிய உரங்களை உபயோகிப்பதை விட்டு உண்ணக்கூடியதும் ஊன் சத்து நிறைந்ததுமான உணவுகளை உரமாக உபயோகிப்பது தேசத்துரோகமான குற்றமாகும். கரும்புத் தோட்டத்தில் கொண்டுபோய் நிலக்கடலைப் புண்ணாக்கைப் போட்டால் அதில் விளையும் கரும்பில் ஊன் சத்து ஒரு அணுக்கூட கிடையாதாகையால் நாம் போடும் புண்ணாக்கிலுள்ள ஊன் சத்து முழுவதும் நஷ்டமாகி விடுகின்றது. அந்த நஷ்டமட்டுமன்று, புண்ணாக்கில் தங்கி நிற்கும் 10 சதமான எண்ணெயும் ஜீவ சத்துக்களும் உப்புக்களும் கூட நஷ்டமாகி விடுகின்றன. கறவை மாடுகளுக்குப் புண்ணாக்கைப் போடுகின்றோமே, அப்படிப் போடுவதால் அதிகமான பால் கிடைக்கின்றது. பாலும் ஒரு சிறந்த உணவுதான். ஆயினும் பசுவுக்கு 10 பவுண்டு கடலை ஊன் சத்துக் கொடுத்தால் நமக்கு அரைப் பவுண்டு பால் ஊன் சத்தேனும் கிடைக்குமோ என்பது சந்தேகம். ஆதலால் பருத்திக்கொட்டையையும் மனிதர் உண்ண முடியாத பிற பொருள்களையும் மட்டும் போட்டு அந்தப் பாலைக் கறக்கக் கூடியதாக இருக்கும்பொழுது கடலைப் புண்ணாக்கைப் போடுவது சரியான காரியமாகுமா ?

அத்துடன் ஆசிரியர் பி. ஜி. எஸ். ஆச்சார்யா என்பவர் எலிகளுக்கு நிலக் கடலையைக் கொடுத்துப் பலவிதமாகப் பரீட்சை செய்து பார்த்து இறுதியில் நிலக்கடலை ஊன் சத்து உயர்தரமான உயிர்ச் சத்தாகக் காணப்படுவதாக முடிவு செய்கின்றார். அவர் நிலக் கடலை ஊன் சத்து வெகு எளிதில் ஜீரணமாவதாகவும் கூறுகின்றார். அத்துடன் அது ஊன் சத்தாகிய "ஈஸ்ட்டு" போன்றதாகவும் பால், முட்டை, மாமிசமாகிய மிருக ஊன் சத்துப் போன்றதாகவுங் கூட இருந்து வருகின்றது.

சுத்தமான நிலக் கடலைப் புண்ணாக்கில் உயர்தரமான ஊன் சத்து 50 சதமானம் இருக்கிறது. அதாவது மாமிசத்திலுள்ளதைவிட 13 சதமானம் கூடுதலாகும். ஆதலால் வயலில் ஒரு டன் புண்ணாக்கைப் போட்டால், 50 ஆட்டின் மாம்சம் அல்லது 50 ஆயிரம் முட்டைகள் அல்லது 15 ஆயிரம் சேர் பால் நஷ்டமாய் விடுகின்றது.

நிலக் கடலையில் ஊன் சத்தைத் தவிர, கொழுப்பு, மாச்சத்து, உலோகச் சத்துக்கள் முதலியவைகளும் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் கொஞ்சம் மாச்சத்தும், ஸி ஜீவசத்தும் சேர்த்துக் கொண்டால் நிலக் கடலையை மட்டும் உண்டாலும் போதும், வேண்டிய போஷணை முழுவதும் கிடைத்துவிடும். அது பரிபூரணமான உணவாக ஆகிவிடுகின்றது. இந்திய மக்களுடைய உணவில் எந்த ஜீவசத்து அதிகமாகக் குறைந்து காணப்படுகிறது என்றால் பி ஜீவசத்துத்தான். அதுவே ஆரோக்கியத்துக்கும் ஆயுளுக்கும் அவசியமான ஜீவசத்தாகும். அந்த பி ஜீவசத்து நிலக்கடலையில் அபரிமிதமாகக்காணப்படுகின்றது.

கொல்ஹாப்பூர் சமஸ்தானத்திலுள்ள கிராமம் ஒன்றில் வேலை செய்துவரும் கிறிஸ்தவ ஊழியர் திரு. கின்கெய்ட் என்பவர் தம்முடைய பாடசாலையிலுள்ள பிள்ளைகள் சுத்தமாகச் செய்யப்பட்ட நிலக்கடலை உருண்டைகளைச் சாப்பிட்டு நல்ல வளர்ச்சியடைந்து வருவதாகக் கூறுகிறார். இப்பொழுது அந்தக் கிராமத்து ஜனங்கள் அதனிடம் அகாரணமாக உண்டாயிருந்த வெறுப்பைத் துறந்து விட்டு தாங்கள் உண்ணும் தான்யங்களை அரைப் பங்குமுதல் கால்பங்குவரை குறைத்துக்கொண்டு அந்த அளவுக்கு நிலக்கடலையைச் சேர்த்து உண்டு வருகிறார்கள். குழந்தைகள் கோதுமை மாவோடு நிலக்கடலை மாவையும் சேர்த்துச் செய்யும் ரொட்டியை மிகப் பிரியமாக உண்ணுகிறார்கள். பெரியவர்கள் அதைச் சிறிது உப்புச் சேர்த்து உண்ணுகிறார்கள். நிலக்கடலை மாவு, பலகாரங்கள் மிட்டாய்கள் செய்வதற்கும் உபயோகமாகும்.

புதுடில்லி, — 24-6-46 — ஏ. கே.

காந்தீய அரசியல்

அரசியல் நிர்ணய சபை சம்பந்தமான பேச்சுக்கள் நடைபெறும் இக்காலத்திற்கு மிகவும் உதவியாக ஸ்ரீமந் நாராயண அகர்வால் எழுதிய "காந்தீய அரசியல்" என்னும் புத்தகம் வெளிவந்திருக்கிறது. நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை தமிழாக்கியது.

கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தான தமிழ்ப் பண்ணைப்புத்தகம். விலை ரூ. மூன்று

புகழ் போன்ற இகழ்

ஹரிஜனர் ஒருவர் எழுதியுள்ள கடிதம் இது :—

தாங்கள் உடனே வேண்டுவன செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகின்றேன். தாங்கள் மேத்தார் சமூகத்திடம் அன்புடையவர்கள் என்பதை எல்லோரும் அறிந்திருப்பது போலவே நானும் அறிவேன். தங்கள் ஹரிஜன் பத்திரிகை தங்களுடைய இதயத்தை அறியுமாறு எங்களுக்கு உதவுகின்றது. அதிலும் சமீபத்தில் வந்த "ஹரிஜன்" இதழ்கள் மேத்தார் சமூகத்தைக் குறித்துத் தங்களுக்குள்ள அபிப்பிராயங்களை வெகு தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றன.

குழப்பமும் சிக்கலும் நிறைந்துள்ள இந்திய அரசியல் அரங்கத்தில் எங்களுடைய நிலைமையை தெளிவுபடுத்த விரும்புகின்றேன்.

அரசியல் நிர்ணய சபை இந்த மாத இறுதியில் நடக்கும். அங்கத்தினராக இருக்க விரும்பும் அபேட்சகர்கள் தங்கள் நியமனங்களை தாக்கல் செய்யும் இறுதித் தினத்திலேயே இந்தக் கடிதம் தங்களிடம் வந்து சேரும் என்று எண்ணுகிறேன்.

(1) ஹரிஜனங்களுடைய பிரதிநிதிகளும் அரசியல் நிர்ணயசபையில் இடம் பெறுவார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியானல் தாங்களும் காங்கிரசும் மேத்தார் சமூகத்துக்குப் போதுமான பிரதிநிதித்துவம் அளிக்க ஏற்பாடு செய்ய எண்ணி யிருக்கிறீர்களா? அப்படிச் செய்தால் அந்த சமூகத்தார் தங்கள் பிரஜா கடமையைச் சரியாக நிறைவேற்றவும் செய்வார்கள். சுதந்திர இந்தியாவிற்காக அரசியல் அமைப்பதில் சரியான முறையில் கலந்துகொள்ளவும் செய்வார்கள்.

(2) தாங்கள் எங்களிடம் தயாள சிந்தனையுடையவர்களாக இருப்பதால் எங்களுக்கு அரசியல் நிர்ணய சபையில் ஸ்தானங்கள் கொடுக்கும் விஷயத்தைத் தாங்கள் மறந்துவிட மாட்டீர்கள் என்று நானும் என்னுடைய சமூகமும் தைரியமாய் இருக்கலாமல்லவா?

(3) ஆலோசனை சபையில் யார் யார் இருப்பார்கள்? ஜாதி ஹிந்துக்கள் மட்டுமா அல்லது ஹரிஜனங்கள் உள்பட சிறுபான்மையோருமா?

(4) ஆலோசனை சபையார் கூறும் யோசனைகளை அரசியல் நிர்ணய சபையார் கட்டாயமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நிபந்தனை உண்டா? அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்றே நான் எண்ணுகிறேன். அப்படியானல் அத்தகைய ஆலோசனை சபையை அமைப்பதால் என்ன பிரயோஜனம்? அரசியல் சபை அதன் யோசனையை அங்கீகரியா விட்டால் ஆலோசனை சபை இருந்தும் இல்லாததுபோல்தான். பலவீனமான சிறுபான்மை வகுப்புக்களைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காகவே இந்தச் சூழ்ச்சி என்று தோன்றவில்லையா?

தாங்கள் இதுவரை எங்களுக்காக நன்மை செய்தது போலவே இப்போதும் செய்யப் போவதாகத் தாங்கள் கூறலாம். ஆனல் நான் "தாங்கள் எங்களுக்கு நன்மை செய்யும்பொழுது நாங்களும் உங்களுடன் இருக்க விரும்புகிறோம். எங்களுக்கும் ஜனநாயக முறையில் பிரதிநிதித்வம் கொடுங்கள்" என்று கூற விரும்புகின்றேன்.

தாங்கள் உடனே இந்தக் கடிதத்துக்குப் பதில் எழுதுவதோடு என்னுடைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் பரிபூரணமாகவும் திருப்தியளிக்கக் கூடியதாகவும் பதில் கூறுவீர்கள் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன். தங்கள் பதிலைத் தயவு செய்து தங்கள் "ஹரிஜன்". வாரப் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்குமாறு பணிவுடன் வேண்டிக்கொள்ளவும் செய்கிறேன்.

சிரமம் தருவதற்கு மன்னிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்"

இங்கிலீஷ் பாஷையை அரைகுறையாகத் தெரிந்திருப்பதால் எத்துணைக் கேடு உண்டாயிருக்கின்றது என்பதைக் காட்டுவதற்காக இந்தக் கடிதத்தை இங்கே பிரசுரித்திருக்கிறேன். இது ஆங்கிலேயருடைய இங்கிலீஷும் இல்லை, இந்தியருடைய இங்கிலீஷும் இல்லை. அது புஸ்தக இங்கிலீஷ். அதில் பாதியேனும் எழுதியவர்க்கு அர்த்தமாயிருக்குமோ என்பது சந்தேகம். அவர் தேச பாஷையாகிய ஹிந்தியிலாவது அவருடைய மாகாண பாஷையிலாவது எழுதியிருந்தால் எனக்கு வருத்தம் உண்டாயிருக்காது.

அவர் என்னைப் புகழ்வதுபோல் இகழ்வதாகவே தோன்றுகிறது. அத்துடன் மேத்தார் என்று கூறப்படும் (பங்கி) தோட்டி வகுப்பாரிடம் எப்படி அன்பு செய்வது என்பதை எனக்குக் கற்றுக் கொடுக்க எண்ணுவதாகவும் தோன்றுகிறது.

இவர் சர்வகலாசாலையில் பட்டம் பெற்று மனத்தில் அதிருப்தியுடனிருப்பவர். அவர் தோட்டிகளுக்கு வழி காட்டியாக இல்லை. அப்படிக் கூறுவதுகூட சரியன்று. தவருக வழி காட்டுவதாகவே கூறவேண்டும். அவர்களுக்காகப் பேசுவதுபோல் கூறிய போதிலும், அவர் அவர்களை விட்டு விலகியே நிற்கின்ருர்.

ஆயினும் அவர்மட்டும் சரியான முறையில் தோட்டி வேலை செய்யும் வித்தை சம்பந்தமாகப் பட்டதாரியாக இருப்பாரானல் நான் அவரை என் ஆசிரியராக ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையில்லை. அவர் அசுத்தங்களை அப்புறப்படுத்தும் தோட்டிவேலை எதுவும் செய்யவில்லை என்றே எண்ணுகிறேன். விஞ்ஞான ரீதியாகத் தோட்டிவேலை செய்வது அவருக்குத் தெரியாது. அவர் அந்த வித்தையில் நிபுணர் ஆகிவிட்டால் அவரை இந்தியாவிலுள்ள சகல நகரக் காரியாலயங்களும் தங்களுக்கு உதவி செய்யுமாறு அழைப்பார்கள். தோட்டிகள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகத் தூங்கிய தூக்கத்தினின்று உண்மையிலேயே விழித்துக்கொள்வார்களானல் இந்தியா முழுவதும் அரை நொடியில் சுத்தமாகிவிடும். அதன்பின் சுத்தத்துக்கு இந்தியாவே வழிகாட்டியாக அமைந்துவிடும். நாட்டின் அசுத்தத்தின் சந்ததிகளாகிய பிளேக் போன்ற நோய்கள் எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடிப்போய்விடும்.

நான் பம்பாயில் வசித்துவருமிடத்தில் என்னுடைய அறையும் கக்கூசும் சுத்தமாயிருக்கின்றன. ஆனல், என்னைச் சுற்றியோ மூச்சுத் திணறும்படியான நாற்றமாகவே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எனக்கு முன்னுலுள்ள குடிசைகளைப் போய்ப் பரிசீலனை செய்ய எனக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. நான் புதுடில்லியில் தங்கியிருந்த இடத்திலுள்ள குடிசைகளைப் போலவே இங்குள்ள குடிசைகளும் நெருக்கமாகவும் அசுத்தமாகவுமே இருக்கின்றன. தோட்டி வகுப்பைச் சேர்ந்த இந்தப் பட்டதாரி தோட்டி வித்தையில் நிபுணராக இருந்தால் நான் அவரை நிச்சயமாக எனக்கு வழி காட்டும்படியும் உதவி செய்யும்படியும் அழைத்துக் கொண்டிருப்பேன்.

ஆனல் அவருள்ள நிலைமையில் அவரால் எனக்கு எந்த வித பிரயோஜனமும் கிடையாது. அதுமட்டுமன்று, அவர் அரசியல் நிர்ணய சபை முதலிய சபைகளைப்பற்றிக் கனவில்கூட எண்ணக்கூடாது என்று கூறி அவருடைய கோபத்துக்கு ஆளாக வேண்டியவனகவே இருக்கின்றேன். அந்தச் சபைக்குப் போகவேண்டியவர் இவர் அல்லர்.

இவருக்கு இன்னும் நாட்டைப் பாழ்படுத்திவரும் ஜாதிமனப்பான்மை ஒழிந்த பாடில்லை, அதனல்

தான் அரசியல் சபைக்கு எந்த ஹரிஜன் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் போனாலும் சரிதான் என்று எண்ணாமல் மேத்தார் வகுப்பைச சேர்ந்தவரே போகவேண்டும் என்று கூறுகிறார். இது தவறு. இதனால் யாருக்கும் நன்மை உண்டாகப் போவதில்லை என்பதை அவர் அறிந்து கொண்டால் நல்லது.

அத்துடன் அவர் சாத்தியமில்லாத காரியத்தையே என்னிடம் எதிர்பார்க்கிறார். எனக்கும் இந்தப் பெரிய ஸ்தாபனங்களுக்கும் வெகு தூரம். நான் எந்தக் காலத்திலும் சட்டசபைத் தேர்தல்களில் அக்கறை கொண்டதில்லை. சட்டசபைக்கு அபேட்சகரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் காரியக் கமிட்டிக் கூட்டங்களுக்கு நான் போகவில்லை, காரியக்கமிட்டியார் தேர்ந்தெடுத்திருப்பவர்கள் யார் என்பதைப் பத்திரிகையிலிருந்து தான் அறிந்து கொண்டேன்.

தோட்டிவேலை என்பது ஹிந்துக்கள் எல்லோரும் மேற்கொள்ள வேண்டிய வேலையே என்றும், இப்போது அசங்கியமான உருவத்தில் காணப்படும் தீண்டாமை என்னும் பண்டைய முறையானது ஹிந்துக்கள் எல்லோரும் இருதய சுத்தியுடன் தோட்டிகளாக ஆகி ஜாதி என்பதை அறவே ஒழிக்கும் போதுதான் நியாயமான முறையில் சாகும் என்றும் எண்ணுவதால்தான் நான் ஒரு தோட்டியாக ஆகியிருக்கிறேன்.

இந்த விதமாக ஜாதியையும் தீண்டாமையையும் ஒழியும்படி செய்வது என்பது, அரசியல் நிர்ணய சபை அங்கத்தினர் பதவிக்கு நிருபர் ஆசைப்படுவது போல் ஆசைப்படுவதால் ஒருநாளும் நடந்தேறாது.

பம்பாய் — 6-7-46 — மோ. க. காந்தி.

செக்கு நாற்காலி இனமா ?

ரயில்வேயில் இன்ன சாமான்களுக்குப் பிறகு இன்ன சாமான்கள் அனுப்புவதென்று சாமான்களைப் பல தினுசுகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பாகுபாட்டு விதிகள் கிராமக் கைத்தொழில்களைக் கொல்வதற்காக உபயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அந்த விதிகளுக்குக் கூறப்படும் வியாக்கியானங்களால் கேடுகள் உண்டாகாமலிருந்தால் அவைகளைக் கேட்டுச் சிரிக்கவே செய்வோம். அப்படி விநோதமாயிருக்கின்றன அந்த வியாக்கியானங்கள்.

கிராமங்களில் நடைபெறும் நெல்குத்துதல். மாவரைத்தல், எண்ணெய் ஆட்டல், தேனீ வளர்த்தல், காகிதம் செய்தல் போன்ற கைத்தொழில்களுக்கு வேண்டிய தளவாடச் சாமான்களை பல மாதங்களாக அனுப்ப முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அதற்குக் காரணம் ரயில்வே சிப்பந்திகளின் விபரீதமான கருத்துக்களே யாகும். எங்கள் தளவாடங்கள் மரத்தால் செய்யப் பட்டிருப்பதால் அவர்கள் அவைகளை "மெஷின்களும், அவற்றின் பாகங்களும், இதர ஆயுதங்களும்" என்னும் வகுப்பில் சேர்க்க மாட்டோம் என்று சாதிக்கிறார்கள். இரும்பாலோ எஃகாலோ செய்யப் பட்டது தான் மெஷினாம்! அதனால் "கைத் தொழில் உற்பத்திக்கு அவசியமானவை" என்ற நான்காவது வகுப்பில் எங்கள் சாமான்களை சேர்க்க மாட்டார்களாம்! ஆதலால் செக்கை நாற்காலி மேஜை போன்ற இனத்தில் தான் சேர்ப்பார்களாம்! இதில் விசேஷம் என்ன வென்றால் மாதிரிக்காகச் செய்யப்படும் ஒரு அடி உயரச் செக்கும்கூட அந்த இனத்தில் தான் சேருமாம்! பிரயாணிகள் கையில் கொண்டு போகும் "லக்கேஜ்" இனத்தைச் சேர்ந்ததாகத் தான் கணக்கிடுவார்களாம்!

ஆனால் சிகரட்டுகள், மதுக்கள், காலிபாட்டில்கள் போன்றவைகள் எல்லாம் 5-வது வகுப்பில் சேர்ந்து எங்கள் செக்கு முதலிய தளவாடங்களுக்கு முன்னதாகவே அனுப்பப்பட்டு வருகின்றன!

"மில்"களிலிருந்து பேப்பர் போகலாமாம். நாங்கள் கையால் காகிதம் செய்யும் தொழிற்சாலையை "மில்" என்று கூறாததால் ரயில்வேக்கள் எங்கள் கையால் செய்த காகிதத்தை அனுப்ப மறுக்கின்றன. பேப்பர் வெட்டும்போது விழும் துண்டுகள் மறுபடியும் காகிதம் செய்வதற்கு உபயோகமாகும் மூலப் பொருள்கள். ஆனால் "அந்தத் துண்டுகளை மில்களுக்கு அனுப்பினால்தான் அவைகளை மூலப் பொருள்களாக பாவிப்போம். உங்கள் தொழிற்சாலை மில்லாக இல்லாததால் உங்களுக்கு அனுப்பப்படும் காகிதத் துண்டுகளை மூலப் பொருள் இனத்தில் சேர்க்க மாட்டோம்" என்று பிரதம டிராபிக் மானேஜர் எழுதுகிறார். இதைவிடப் பெரிய முட்டாள்தனம் உண்டா? அல்லது வேண்டுமென்று குடிசைக் கைத்தொழில்களை அழிக்க முயல்கிறார்களா? இந்தமாதிரிக் கூறுவதெல்லாம் விஷயமறியாத "கூட்ஸ்" கிளர்க் தாமாகக் கூறுவதாக எண்ண முடியவில்லை. மேலதிகாரிகளுடைய பிடிவாதம் தான் என்று தோன்றுகிறது.

ஜே. ஸி. குமரப்பா

"கண்ட்ரோல்" முறை

எங்கு பார்த்தாலும் சர்க்கார் ஏற்படுத்தியுள்ள "கண்ட்ரோல்" முறை காணப்படுகின்றது. ஆனால் அந்த முறையை அமல் நடத்துபவர்களில் எத்தனை பேர்க்கு கண்ட்ரோல் முறைக்கு ஆதாரமாயுள்ள தத்துவங்களைப் பற்றித் தெரியும்? இதற்கு ஆகும், இதற்கு ஆகாது என்ற எண்ணமில்லாமலே அமல் நடத்தி வருகிறார்கள். அதனால் கண்ட்ரோல் ஏற்படுத்துவதன் நோக்கம் நிறைவேறாமலே போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

பெரிய இயந்திரத் தொழில் நடத்துபவர்களுடைய ஒரே நோக்கம், போட்ட முதலுக்கு என்ன லாபம் கிடைக்கிறது என்று பார்ப்பதே யாகும். அத்தகைய விஷயத்தில் விலையை நிர்ணயம் செய்து அதைக் கூட்டிவிடாதபடி கட்டுப்படுத்தும் கண்ட்ரோல், கொள்ளைலாபம் அடிப்பதையும், செல்வம் ஒரே இடத்தில் போய்க் குவிவதையும் தடுத்து விடுகிறது. ஆனால் குடிசைத் தொழில் செய்து பிழைக்கும் கிராமத் தொழிலாளிக்குக் கூலிதான் போட்ட முதலுக்காகக் கிடைக்கும் ஆதாயமாக இருப்பதால் அத்தகைய விலை நிர்ணயக் கண்ட்ரோல் செல்வ வினியோகத்துக்குத் தடையாகவே இருந்துவருகிறது. இத்தகைய கண்ட்ரோல் நம்முடைய ஏழை நாட்டுக்குத் தீமையே. எண்ணெய், துணிபோன்ற சில வஸ்துக்கள் இயந்திரங்களிலும் உற்பத்தி யாகின்றன, குடிசைகளிலும் உற்பத்தியாகின்றன. அந்தப் பொருள்கள் விஷயத்தில் மில்லில் உற்பத்தியாவதுக்கு மட்டும் தான் கண்ட்ரோல் ஏற்படுத்த வேண்டுமே யன்றிக் கையால் செய்ததுக்கு ஏற்படுத்தக் கூடாது. அது தான் பொருளாதார அடிப்படைத் தத்துவங்களுக்குப் பொருத்தமானதாகும். அத்துடன், அதுவே உற்பத்தியாகும் செல்வம் எல்லோர்க்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தை நிறைவேற்றவும் செய்யும்.

அநேக மாகாண சர்க்கார்கள் விலை நிர்ணயக் கட்டுப்பாட்டை முன்பின் யோசியாமல் அமல் நடத்துவதன் மூலம் கிராமக் கைத்தொழில்களை கொலை செய்து கொண்டிருக்கின்றன. எண்ணெய் விதைகளுக்கும், செக்குப் புண்ணாக்குக்கும், எண்ணெய்களுக்கும் விலை நிர்ணயக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தி செக்கு ஆட்டும் கைத்தொழிலைச் சாகும் தறுவாய்க்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். பொது ஜனப் பிரதிநிதிகளாகவுள்ள நம்முடைய சர்க்கார்கள் கண்ட்ரோல் முறையைச் சரியானவிதத்தில் நடத்தி இப்படிக் கேடு உண்டாக்கி வரும் நிலைமையை மாற்றுவார்கள் என்று நம்பலாமா?

ஜே. ஸி. குமரப்பா

தென் ஆப்பிரிக்கா சத்தியாக்ரகம்

தென் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள வெள்ளைநிறப் போக்கிரிகள் இந்தியர் ஒருவரைச் சத்தியாக்கிரகி என்று தவருக நினைத்துக்கொண்டு அடித்துக் கொன்று விட்டார்கள். அதைக்குறித்து காந்தியடிகள் கூறியது :—

“அது துக்ககரமான சம்பவம். ஆயினும் மகிழவே செய்கின்றேன். சத்தியாக்கிரகி தமமுடைய இதயத்தில் எவ்விதத் துவேஷமும் பழிவாஙகும் ஆவலுமில்லாமல் புன்முறுவலுடன் உயிா துறக்க எப்பொழுதும் தயாராயிருக்க வேண்டும். சத்தியாக்கிரகம் எனருல் சிறைக்குப் போவதும் அடிவாங்குவதும் தானேயன்றி வேறு எதுவுமன்று என்று சிலர் தவருக எண்ண ஆரம்பித்திருக்கிருர்கள். அத்தகைய சத்தியாக்கிரகததால் சுதந்திரம கிடைக்கப் போவதில்லை. சுதந்திரம் பெறவேண்டுமானல் பிறரைக் கொல்லாமல் உயிர் துறக்கும் வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.”

அதன்பின் காந்தியடிகள் வெள்ளையர்கள் தங்களைப் பாதுகாப்பதற்காகச் செய்துள்ள அனியாயமான சட்டத்தைக் குறிப்பிட்டுக் கூறியதாவது :—

“தன்னைப் பாதுகாக்க இத்தகைய காட்டுமிராண்டித் தனமான சட்டத்தை நமபி நிற்கும எந்த நாகரீகமும நாகரீகமாகாது. இந்தியர்கள் தங்கள் மானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே போராடி வருகிருர்கள். தென் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள நிலமானது வெள்ளையர்க்குச் சொந்தமில்லை. நிலத்தைப் பயிரிடுபவர்க்கே நிலம் சொந்தமாகும். தென் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள சத்தியாக்கிரகிகள் எல்லோரும் அழிந்து போனலும் பாதகமில்லை, அதற்காக நான் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்கூட விடமாட்டேன். அப்படி அழிந்துபோவதன் மூலம் அவர்கள் தங்களுக்கு விடுதலை தேடிக் கொள்வதோடு நீக்கிரோவர்க்கும் விடுதலை பெறும் வழியைக் காட்டிவிடுவார்கள். அத்துடன் அவர்கள் இந்திய நாட்டின் கௌரவத்தை நிலைநாட்டவும் செய்வார்கள். நான் அவர்களைக் குறித்துப் பெருமை அடைகின்றேன் ; அதேபோல் நீங்களும் பெருமை அடைய வேண்டும் என்று கூறுகின்றேன். இப்படி நான் கூறுவது உங்களுககு வெள்ளையரிடம கோபத்தை உண்டாக்குவதறகு மன்று, சத்தியாக்ரகிகளுக்காக கண்ணீர் விடச செய்வதற்காகவு மன்று. அதற்குப்பதிலாக வெள்ளையர்க்கு நல்வழி காட்டவும இந்தியர்க்கு இறுதிவரை உறுதியா யிருப்பதற்கு வேண்டிய ஆற்றலும் மனோதைரியமும் அளிக்கவும் நீங்கள் ஆண்டவனைப் பிரார்த்தியுங்கள்”

சத்தியாக்கிரகிகள் சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கவாறு தைரியத்தையும் தியாகத்தையும காட்டிவருவது இந்தியா ஒவ்வொருவருடைய இதயத்தையும் புளகிக்கச் செய்யும என்பதில சந்தேகமில்லை. பெண் சத்தியாக்கிரகி டாக்டா குணம் என்பவர் ஆறுமாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிருர். அந்தத் தண்டனை இரண்டு மாதமாகக் குறைக்கப் பட்டபொழுது அவர் பெண என்பதற்காக தாட்சண்யம காட்டுவதை விருமபவில்லை என்று கூறி ஆட்சேபித்தார். ஆனல் நியாதிபதி அவருடைய ஆட்சேபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல தண்டனையைக் குறைத்து விட்டார்.

சம்பத்தில் தென் ஆப்பிரிக்கா தூது கோஷ்டியாரின் தலைவராக இந்தியாவுக்கு வந்திருந்த இளைஞர் சோராபஜியும சிறை சென்றிருக்கிருர். அவர் பார்ஸி சோராப்ஜி என்னும் பெரியாருடைய குமாரா. தந்தைக்கு ஏற்ற தனயர். காந்தியடிகள தென் ஆப்பிர்ககாவில சத்யாக்கிரக இயக்கம் நடத்திய காலத்தில் பதினறு வயதா யிருந்தபொழுதே அபூர்வமான மனோதைரியத்தைக் காட்டிப் பெருமை சம்பாதித்துக் கொண்டவர். அப்பொழுது குதிரை மீது ஏறியிருந்த வெள்ளையன் ஒருவன சத்தியாக்கிரகிகள் மீது குதிரையை ஓட்டப் போவதாகப் பயமுறுத்தினன். உடனே சோராப்ஜி குதிரையின் லகானைப் பிடித்துக் கொண்டு “இந்தமாதிரி பயமுறுத்தி எங்களைப பணிய வைக்க முடியாது” என்று குதிரை மீதிருந்தவனிடம் கூறினர். அவருடைய சமயோசித தைரியமானது அப்போது ஏற்பட விருந்த அசங்கியமான நிலைமையை மாற்றிவிட்டது.

தென் ஆப்பிரிக்காவில் ஜோகான்ஸ்பெர்க் நகரத்தைச் சேர்ந்த ஸ்காட் பாதிரியார் என்னும் ஒரு வெள்ளையராவது சத்யாக்கிரகிகளை வெள்ளையர்கள நடத்தும் அக்கிரமத்தையும் நிற வித்தியாசம் பாராட்டும் அனியாயத்தையும் எதிர்த்து நிற்பதைக் காணவும சந்தோஷமாயிருக்கிறது. அவர் வெள்ளையர் செய்யும் அக்கிரமங்களை எதிர்ப்பதற்காக சத்தியாக்ரகிகளுடன சேர்ந்து சிறைக்குச் சென்றிருக்கிருர். அனியாயமாக நடக்கும் ஆட்சியில் நியாயமாக நடப்பவன் இருக்க வேண்டிய இடம் சிறை ஒன்றுதான் என்று அமரிக்க அறிஞர் தோரோ கூறுகிருர்.

ஸ்காட் பாதிரியாரைப் பாராட்டிக் காந்தியடிகள் கூறியது :—

“தென் ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள இந்தியர்களுடன் ஒரு வெள்ளைககாரர் சேர்ந்து கொள்ளுவது என்பது ஒரு அற்பமான காரியமன்று. சத்தியாக்ரகிகள் கடைசிவரை மன வுறுதியுடனும் அஹிம்சை முறையைவிட்டுப் பிறழாமலும் நடநதுகொண்டால், அவர்கள் வெற்றியடைவது நிச்சயமே யாகும்.”

காந்தியடிகள் சமீபத்தில் பம்பாயில் நடந்த அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கூறியதாவது :—

தென் ஆப்பிரிக்கா போராட்டம் இன்று உங்களுக்கு வெகு அற்பமானதாகத் தோன்றலாம், ஆனல அதனல விளையப்போகும் பலன்கள் அபாரமானவைகளாகும். சத்தியாககிரகம் இன்று ஆதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேசத்திலேயே நடத்தப் படுகிறது. அங்குள்ள இந்தியர்கள் ஆதியில் முறிச் சீட்டு எழுதிக் கொடுத்து அந்த நாட்டுக்குப்போன தொழிலாளர்களுடைய சந்ததிகளே யாவா. அவர்கள் பெருந் தொகையினராக இல்லாவிடினும் அவர்களிடம அங்குள்ள வெள்ளையர்களுக்கு அதிகமான பொருமை உண்டாகி யிருக்கறது. அவர்கள் இப்பொழுது இந்தியர்களைச் சொல்வதற்குக்கூட வெட்கப்படவேண்டிய கேவலங்களுக்கு ஆளாக்கி வருகிருர்கள். அவர்களைத் தனியிடங்களில் ஒதுக்கி வைக்கவும் அவர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவத்தைக் குறைக்கவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிருர்கள். இதெல்லாம் ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் அதிகாரத்தில் நடைபெறுகிறது என்பதைக் கேட்க எனக்கு வெட்கமாகவும் வருத்தமாகவும் இருக்கிறது. நம்முடைய பாபங்கள் வெளியே போய் விட்டு மறுபடியும் கூட்டில் வந்து சேர்ந்திருக்கும் முறை விநோதமா யிருக்கிறது. நம்மில் சிலரை பறையர்கள் ஆக்கினேம், இன்று தென் ஆப்ரிக்கா வெள்ளையர்கள் நம்முடைய தேசத்தாரை அங்கே பறையர்கள் ஆக்கி வருகிருர்கள். நாம் இந்தச் சாபத்தீட்டை நீக்கவும் வேண்டும். தென்னுப்ரிக்காவிலுள்ள நம்முடைய சகோதரர்களுடைய வீரம் பொருந்திய போராட்டத்தை ஆசீர்வதிக்கவும் வேண்டும். அவர்களுக்கு நம்முடைய பணவுதவி தேவையில்லை. நம்முடைய அனுதாபமும் ஆதரவுமே தேவை.

புன, — 9-7-46 — பியாரேலால்.

அச்சடித்தவர்: பி. அருணசலம், கமர்ஷியல் பிரின்டிங் அன் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், 46, அரண்மனைக்காரத் தெரு, ஜி.டி., சென்னை.
பிரசுரித்தவர் : ஸ்ரீ ராமன், தமிழ்ப்பண்ணை, தியாகராயநகர், சென்னை. நிர்வாக ஆசிரியர் : சின்ன அண்ணுமலை.